

ΕΝΑ ΥΠΕΡΟΧΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ

ΤΟΥ ΓΟΥΣΤΑΥΟΥ ΑΙΜΑΡ

Η ΜΕΓΑΛΗ ΚΑΡΔΙΑ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

—“Αχ, μητέρα μου... μητέρα μου!... Αυτή η τριώνη θυσία, μου κοστίζει περισσότερο απ' τις φλόγες που βάζει κόφουνο το κορμί μου σε λιγάκι!

—Δέν θά τ' κάνουν ποτέ, αδελφέ μου! άκούστηκε τότε μία θρονιτερή κραυγή, που ακόρηπισε την κατάρτη-ξη σε δλους.

Κι' ό Άνοιχτόκαρδος φάνηκε σαν κεραυνός στη μέση, σταματάοντας άπότομα τόν κάλπασιού του άφορημένου άλόγου του.

Στό άριστορό του μπράτσου κρατούσε σσιχτά ένα παιδάκι τεσσάρων ώς πέντε ετών κι' άναροχιτή στη σέλλα κι' επάνου στό γούνατά του μία νεαρή άωμορη Έρυθρόδερμη γυναίκα, μητέρα του παιδιού.

—Ό γούδος μου!... Η γυναίκα μου! ούβριλαξε τότε άπαισία ό Νεχού-Νουτάγ.

—Χι... Άφοú τό λές έού, φύλαρε, έτσι θά εινε! σάρκασε ό Κανσός κυνηγός. Ποίος τούς εινε να ξεμακρύνουν άπ' τη σκηνή τους και μάλιστα μία τέτοια έπίσημη ήμέρα θυσίας;... Τά σφερά τού κεφαλιού της την ξεχειοίζουν σαν τη μύγα στο γάλα, άπ' τις άλλες γυναίκες της φυλής σου... Την αχμάλωτσα λοιπόν, και πάει λέγοντας!

Με άφινδιο και βίαιο πήδημα, ή Μεγάλη Καρδιά άρπαξε στό μπράτσου του τη γυναίκα τού φυλάργου, ή όποια άπ' τόν τρόπο της έβλεπε κρουνή, κι' έβριγγε γύρω της εκθαμβες ματιές.

—Κάι τότε, εναντίε ό Άνοιχτόκαρδος με γαμόνι έπίσπασε και πένιψις ενισπασία, άς πούμε δυό-τρία λογάρια φρόνια, Άποτκέαλει... Η παρτίδες μας εινε ίσιες πειά, και φοντάζομαι ότι θά ορθώσε σε γρήγορο σιμύθισαμό!

Λέγοντας αυτά, τράβηξε συγγρόνας την τρομερή πιστόλα του και την άκούμπισε στό κεφαλάκι τού παιδιού, τó όποιο έμπηξε γοερές κρουνές, καθώς ένιωσε τó ψυχρό αίθεο της κάνης.

—Ω, παιδί μου!... Παιδί μου! ξεφώνισε ό Νεχού-Νουτάγ με άπελπίσια. Δώστε μου τó παιδί μου... Δώστε μου τη γυναίκα μου και τó παιδί μου!

—Αυτό ξεαρτάται άπ' τούς δρους που θά θέσει! είπε τότε ψυχρά και λακωνικά ή Μεγάλη Καρδιά...

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟ

ΕΚΕΙΝΟΣ ΠΟΥ ΣΚΟΤΩΝΕΙ

Ι. Η ΜΕΓΑΛΗ ΚΑΡΔΙΑ

Η θέσις, ή πρώην άπελπιστική, τών δυό κυνηγών μας είχε τώρα έντελώς αλλάξει.

Η Μεγάλη Καρδιά κι' ό Άνοιχτόκαρδος, οι όποιο λίγες στιγμές πριν ήσαν στην άμοχαρή διάθεση τών φανατικά θρησκολήπτων Έρυθροδέρμων, τώρα όχι μόνον ήσαν έλεύθεροι κι' άσφαλεις, άλλα ήσαν σε θέσι να προτείνουν και θαρυτότατος δρους προς άφέλειά των.

Πολλά όπλα είχαν, στην άρχή, στραφή άπειλητικά κατά τó τυλμηρό Καναδό και πολλά θέλη τόν σημάδερν. Μα σ' ένα άπελπισμένο γνήσιμο τού Νεχού-Νουτάγ προς τούς δπαδοούς του, οι όποιο άπαντι τών όπλων τους ξεανάγγιζε τόν χώμα και τά βέλη τους θηγίκαν άπ' τις τευτωμένες χορδές τών τόδων τους.

Η καρδιές όλων τών Κομαγγών και τών Έρπετών φούσκωναν άπ' τó κόχλασμα της άνίσχυρης λύσσας των, όσο ένιωσαν τη ντροπή που τους προενοόσε τó αντίκρουσμα της άούλληπτης σε δραματικότητα και θράσος εκνήσις: Αυό μονάχα λευκοί κυνηγοί να θρίσκωνται άνάμεσα σε ύπερπειντακόσιους τοαχείς πολυμιατάς κι' όχι μόνον να άφηγούν την όργη τους, άλλα και να τούς εிரνεοώνονται άκόμη!

Τί μπορούσαν όμως να κάνουν έναντίον τών δυό κυνηγών, οι όποιο πάντα έδειξαν ότι δέν λογαριάζουν τη ζωή τους καθόλου;

Νά τούς σκοτώσουν;

Μά πεθαίνοντας εκείνοι, ξεάπαντος θά προλάβαιναν να σφάξουν για άντεκδίκηση τη σούζυγο και τó παιδί τού φυλάργου!

Τέτοιο πράγμα, όμως, ήταν

άδύνατον να έπιτρέψει ό Κουάγγης άρχηγός, τού όποιου άλλωστε τó βαθύ οικογενειακό άσθημα λάβαμε πιο πάνω την εύκαρία να εκτιμήσομε, όταν έπρόκειτο να θυσιασθ ή δόνα Ζεσουάτι. Γι' αυτό ή κατάστασις γινεται άγνωσίδης τώρα και σιομοθυρίσματα άμηχανίας θούζζαν στον άέρα.

Έξαφνα, ό Νεχού-Νουτάγ ύψωσε έπιθλητικά τó χέρι και τó κάθε μουρμουρητό πνήγησε στη στιγμή. Έπειτα, με σκληρή προσπάθεια, εκρυσπε στό θάση της ψυχής του τó μίσος και τη λύσσα που τόν έτραγαν. Μ' ένα κίνημα άγερωχίας άνάρριξε στη ράχι του τόν μαζύδα του και με τó πρόσωπό γαλήνιο, με τó χαμόγελο στό χέλι, πλήρσισε μόνος του τούς δυό κυνηγούς.

Έκείνοι, γνωρίζοντας όπό πολυγρόνιο πεύρα τόν μεγαλοπρεπή κι' έθισοτυικό τρόπο τού φέρεσθαι τών Έρυθροδέρμων—άνάμεσα στους όποίους μάλιστα ή εκλεκτή και νομοθεσάτη φυλή τών Κομαγγών κατέγει τα πρώτα—περιεμαν τó άποτέλεσμα τού τυλμηρού του πραξικοπηματία άτάραγο και σισπλή.

Και τó συναρπαστικό, τó μεγαλειώδες ξετύλιγμα της σκηνής έκείνης άρχισε ως εξής:

—Όι Όγχοί αδελφοί μου εινε συνετοί, κι' άς εινε μαύρα άκόμα σαν τόν θαρρυνηφασισμένο ούσασό τά μαλλάτιά τους! είπε με σταθερή φωνή ό Νεχού-Νουτάγ. Όμολογώ, θέλιοντας τó κατόρθόμα τους, ότι εινε έμπεριον στό τεχνάσματα τών βιαλετών πολεμιστών... Έχουν τó κάστρος της παουοργιά, τού πεινασμένου λύκου την τόλη και τού λιουταριού την άσφού.

Όι δυό κυνηγοί ύποκλήθηκαν σιωπλή, εύχαριστώντας έτσι για τó ύλοφρόνημα τού φυλάργου.

Ό Νεχού-Νουτάγ εξακολούθησε:

—Μία πού ό αδελφός μου Μεγάλη Καρδιά θρίσκεται στό στρατόπεδο τών Κομαγγών, της πιό βιαλετής δηλαδή φυλής τού διαιερίσματος τών Μεγάλων Λιωνών, φρονώ ότι έφθασε έπτελους ή ώρα να διαλυθοούν ή έχθρες κ' ή παρξηγησίσει που γενήθηκαν άνανταμειό μας από κανές και μοραίες συμπτώσε... Εινε δικαίος ό αδελφός μου Μεγάλη Καρδιά και τόν παρακαλώ να ξεγηγηθ ήλκρινά και άτραμα... Βρίσκειται μπροστά σε άνδρειωμένο φυλλάρο και σε συνετοί άσπρομάλλιδες σιδουόλους της φυλής μου... Άς θεσθαώδη ότι θά τού άναγ'αρίσομε παλληκαρησία τó δικη του, άν έχη, και τó άδίκό μας, άν έχομε!

Η Μεγάλη Καρδιά ύψωσε περήνας τó κεφάλι του.

Κάι πήγε ν' άπαντήσι, μά πασευθός ύποκλήθηκε σιωπλή και με εύλάθεια σ' ένα θαθύνηρο Έρυθρόδερμο άρχηγό, τού θηγίκε τη στιγμή εκείνη άπ' την ομάδα τών γερώντων σιμύθουλων της φυλής.

Ό άθροπος έκεινος λεγόταν Έσχις (Άκτινοβόλος "Ηλιος), κι' ήταν ό πιό γρηλόος και πιό σεβαστός σýmβουλος της φυλής τών Κομαγγών.

Ύψωσε τó χέρι του, ζητώντας να γίνη σιωπή και προσοχή και με τρεμουλιάστη άπ' τά θαθεία γηρατιά του, είπε:

—Άς μ' άκούσουν με ήσυχία, τά παιδιά μου... Έχω κι' ενώ τη γνώμη, πως όλα πρέπει να ξεκαθαρίσουν σημερα... Άς συγκροτήσομε έδώ, κι' άμέως τώρα, τó πολεμικό σιμύθολιο των γερώντων της φυλής... Και για έρω σημάδι άνακαχής, οι κλωμά αδελφοί μου θά καταπίουν μαζί μας την κοινή πίπα της σισκέμεως.

—Άς γίνη τó θέλημά σου, σεβαστέ γέροντα! άποκρήθηκε ή Μεγάλη Καρδιά μ' έμπιστοσύνη και πλησίσει κοντά του, παραδίνοντας πρώτα στον Άνοιχτόκαρδο τη γυναίκα τού φυλάργου ως άμνηρο.

Σ' ένα γνήσιμο τού Έσχις, ό φυλάργος Νεχού-Νουτάγ κ' οι κυριώτεροι γέροντες άρχηγοί της φυλής συνάγκτηκαν γύρω στη Μεγάλη Καρδιά δινώντας του τη θέσι της τιμής, και κάθησαν όλοι σταυροπόδι στη γή.

Ό Άνοιχτόκαρδος φυσικά έβλεπε παράμερα, με τó πιστόλι στό χέρι και με τó κυνηγετικό μαχαίρι του στό δόντια, έτοιμος να κομιατίσει τούς δυό δμητρούς στό πρώτο ύποπο σημάδι παραπονίδας τών Έρυθροδέρμων.

Όταν ή μακρόστενη πίπα

